

med de krigsherrer, som hr. Ulrik Kragh mener var så vigtige at alliere sig med.

Hvordan hænger det sammen? Hvad er det for et perspektiv, man har, når man har allieret sig med nogle krigsherrer, som lige præcis har genindført produktionen af narkotika?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det bliver lidt i forlængelse af hr. Søren Søndergaard. Det er næsten en tragikomisk diskussion, det her, undskyld mig, når hr. Ulrik Kragh siger, at en af succeserne, en af de markante forbedringer, er det massive forsøg på at få afghanerne til at ophøre med at dyrke narkotika.

Jeg må spørge hr. Ulrik Kragh: Enhver ved, at i dag eksploderer opiumsdyrkingen i Afghanistan, er det så et succeskriterium, at man forsøger at få dem til at lade være med det? Kan vi ikke godt få en lidt mere præcis diskussion?

Vil hr. Ulrik Kragh ikke godt bekræfte, at opiumshandelen i øjeblikket eksploderer i Afghanistan. Det forhindrer ikke, at nogen kan have en tanke om, at det skulle de lade være med, men det er sådan set ikke det, der er interessant. Det interessante er, hvad der sker.

Vil hr. Ulrik Kragh ikke godt bekræfte, at opiumshandelen er vendt tilbage i stort omfang? Man kan gå til dansk politi og spørge, hvordan det ser ud, og de vil berette om, at det eksploderer, og at det anvendes til at finansiere krigsherrerens indtægt.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Det er jo typisk for hr. Søren Søndergaard og hr. Villy Søvnald at bide sig fast i en detalje og kører hårdt på den i stedet for at se på, hvad det egentlig er for et helhedsbillede.

Vi er i en situation, hvor man kunne have valgt at lade det middelalderlige Talebanstyre fortsætte undertrykkelsen af mennesker i Afghanistan, hvor det middelalderlige Talebanstyre kunne have fortsat med at lade Al-Qaeda træne og uddanne terrorister, som kunne agere rundtomkring i hele den vestlige verden, eller man kunne vælge at sætte dem på porten. Det var jo det, man valgte.

Det har naturligvis givet nogle andre problemer. Verden er jo ikke problemløs, og der er altid folk, som vil forsøge at profitere af den aktuelle situation. Det er også tilfældet med krigsherrerne; det er også tilfældet med dem, der dyrker opium.

Jeg ser imidlertid indsatsen for at få de problemer ryddet af vejen som værende væsentlig mindre end den problemstilling, vi havde, da vi havde Taleban, og da vi havde Al-Qaeda til at træne i Afghanistan. Dermed skal problemerne ikke negligeres, men jeg synes, det er nødvendigt, at man sætter tingene i perspektiv.

Per Kaalund (S):

Socialdemokratiets opfattelse er, at vi tager de bemærkninger til efterretning, der står om fremskridtene i Afghanistan, som de fremgår af beslutningsforslaget og bemærkningerne dertil.

Det er væsentligt at konstatere, at der er blevet dannet en midlertidig regering, at en højesteret åbenbart er kommet til at fungere, og at en forfatning, frie valg og præsidentvalg er på vej. På den anden side fremgår det jo også, at der fortsat er problemer også af mere manifest art, og de skal selvfølgelig søges løst.

Kl. 10.40

Som nævnt har NATO overtaget styret, for så vidt angår den militære del og ledelsen af de tropper, der er derude, og der er et ønske om, hvilket er forståeligt, en øget sikkerhedsindsats også uden for Kabulområdet; det vil sige til det, der betegnes som provins i bemærkningerne til beslutningsforslaget.

Anmodningen om, at Danmark stiller med en kommunikations- og informationsenhed, synes vi lyder rigtig, og det er da også fint, at en dansk generaløjntant kan blive næstkommanderende. Det kræver så yderligere et antal danskere, der følger med.

Alt i alt kan vi meddele samtykke til beslutningsforslaget her.

Søren Krarup (DF):

Ingen, der har læst Kiplings udødelige noveller fra nordvestprovinsen Afghanistan, vil være i tvivl om de vanskeligheder, som sikkerhedsstyrken i Afghanistan står overfor.

Det er efter alt at dømme et land, som det er umuligt at skabe en endelig fred i, hvor krig og klanfejder i de endeløse dale og pas hører til dagens uorden. Sådan var det på Kiplings tid, og sådan er det selvsagt i endnu højere grad i dag, hvor det uhyggelige Talebanstyre mishandlede befolkningen og skabte dybe sår og modsætningsforhold.

Alligevel vil afghanerne naturligvis søge at skabe tålelige og stabile forhold for sig selv, efter at en allieret styrke har fordrevet Taleban. Og til den ende har den afghanske overgangsregering